

ODCZOSNAĆ (2) *vb pf*

Pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w od-); drugie o jasne.

inf odczosnać (1). ◇ [*imp 1 pl* odczośni(e)jmy.] ◇ [*con 3 sg m* by odczosnął (1). ◇ [*part praet act* odczosnąwszy.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.; poza tym XVII w.: odciosnać.

Oderwać, oddzielić od całości lub podłoża (2): Distringere, OdczoŃnać albo roŃczzoŃnać/ odskrobać. *Mącz 421d.*

odczosnąć co (1): tedy by go [ciężaru] mięszłze á mocnieyfze gałęzi znośić niemogły/ y nietylko by ty gałęzie odczoŃnął [!]/ ale y podruzgał *KwiatKsiąż M2v.*

[*odczosnąć od czego: lądzić gąłąż oddarfzy od korzenia/ albo odczoŃnąwfzy od drzewá Cresc 1571 118.*]

[*Przen [kogo k komu]:* Wítapmy do Iudy/ á zbudźmy go/ y odczoŃnieymy go kłobie [*et avellamus eum ad nos*]/ á poŃtanowmy Krolem *Leop Is 1/6 (Linde).*]

Synonimy: oddzielić, odebrać, odedrzeć, oderwać, odłamać, odłomić, odlupić, odrzeć, odtargnąć.

Formacje współrdzenne cf CZOSAĆ.

Cf ODCZOŚNIACY, ODCZOŚNIĘNIE, ODCZOŚNIONY